

Versek*

BOLDOGASSZONY HÁZA

Megfoglak már erősen
el nem engedlek soha –
légy szívem melengetője
csábosa

Élednem kell öleddel –
halálát hányja rám
gyötrelmes haldoklás már
a hazám

Az éggel még nem elégszem
vak fővenyén dér – kifagyok
csak a pár hú gyerek éltet
aki vagyok

A Földet konokul virrasztom
áldott hajnal-imán a kezem –
bohóc unalom ül
szívemen

Szeretlek rejtekezve
indáiddal fonatva át
feltámadás katakombája
szobád

Megfoglak már erősen
el nem engedlek soha –
vagy álmainak
Boldogasszonya

(1968)

NEM ENGEDEM

Nem engedem hogy megdermessék
trágár fegyörök áldott álmom
hogy megnyomorítsák csöndjeimet
bolha vigécek s kifigyeljék
titkos életem nagy köreit

Nem tűrhetem hogy szörnyű
menyét-szemeikkel hitemet
kifosszák s megsápadt jogomat

nem állhatom hogy mosatlan
zsíros agyagnak fuvalmain
kivesszek

és lábaimat poklok bányája
homlokomat egek csürhéi
kicserezzék

Mögöttem ezrek s ezermilliók

eszméletük veri hátam
lendületük vet a fényre
gondjuktól tarajos ölelésem
gyülekeznek örök égi ölekből

isteni szépek
hazudni se mernek
dajkamesék felett jelenvalón üzenem
vértjük a napfény
igazuk az Isten
haragjuk a Kozmosz
mosolyuk a csoda

(1972. február 25.)

*Az Aracs–Főnix- és Kossuth-díjas zeneszerző hagyatékából

A LEGVÉGSŐ MAGYARÁZAT

Óriás mélység hív alattam
 cápa-pofája a szívemig ér
 szörnyű sötétség iszonyú katlan
 kozmikus éhű ronda gödény

Zöld szemű lárvák lomha morénák
 szolgacsapatja szívja sebem
 hét fejű korcsok fürkész hiénák
 falni akarnak szégyenemen

Dagadtan ásít el nem enged
 e mélység dögleni hívja a húst
 voltomat falná már-már ölelget
 undok és nyirkos bűze lehúz

Borzadva érzem a semmit e mélyből
 a haldokló idők özönét
 és tudom makacsul utolérne
 ha szárnyas egem nem a nagyszerűség

de Istenem: az! Szent a titok
 Szép röpülés mily hatalmas is a szárnyad
 Ez a mély ez a Rossz ez űz oda hozzád
 mindeneket emelő legvégső magyarázat

(1973. május 30.)

SZEGÉNYSZERELEM*Jutkának*

Mert a szép ruhádban is szegény vagy
 szeretlek mindenkor árva
 felcsillagozott a világra
 fáklyaként hinni benned

hogyan teli melleid a csendet
 örök alkonyt kirobbant pirkadást
 életre halálra kiszegzik
 hűtelen álmaim elijesztek
 csordultig istennel és csodákkal

Gyámoltalan hazug bögyöknek háttal
 homlokomat van hova tenni
 semiből gyönyörűket üzeni
 teremtő nincstelen mosolygást

kiveted derekaddal a forgást
 holnapomat nevetve kitalálok
 köldököd körén a világot
 aki jó vagy és szépen teszed
 befogod kerítő szívemet

Kötözől galaxis-kötelekkel
 beborítsz csillagokkal egekkel
 kiharázslis öledben az Éden –

szeretlek mint bolygók az égen
 örvény felett

pokolra tárva szárnyunk
 kik szüntelen szeretni
 hinni vágyunk
 szegényen és hatalmasan

(1974. július)

MI OLYAN VILÁGBAN*Radnóti emlékének*

Mi olyan világban éltünk
 ahol iszapot terítettek
 a fejekre
 abroncsot kalapáltak a fényből
 (s bukósisakot glóriának)
 és hazudoztak
 valamennyi álomittas
 ébredező gyerekek

Beláttam ezért
 hogy a hatalom
 mindeneknél nyomorultabb
 hogy az ész törékeny menedék
 s örökös szél fúj
 közös sirató
 a halált hozó cserepek alatt

Elmerengtem a szerelmes
 szemek fejedelmi tűzében
 egyetlen ámulaton

Hontalan évek menetét
 örökre kitanultam s még
 ellenállok a szörnyetegeknek

Hova dönt a titok
 hova lebben a szárny
 betonelemekből
 vértelen a szemem alja
 s átdereng megváltó
 ölelése az égnek

kifigyel mocsarából a teknőc

A fején sár
 a szívén iszapos egyedüllét.

(1975. március 26.)

ÉRINTÉS

A rémület megragadott,
vitt az aszfaltokon által,
fákhoz, épületekhez csapott,
etetett fullasztó parazsával:
hogyan meghalsz...

leszel örök szemmelverésem,
kilöpsz égbe vesző
nyűszító hegedűnek a szélben.

Mert a Semmi – nincs!
Csak marcangolt, bús cafatság;
megszülöd még e halálban
fantomod csillag-arcát,
megszülöd túlvilágomat még.

Te leszel majd a sötét
– fény aki vagy – fűrészgép
holdas tagjaimon,
titkos féltékenykedő kés,
örök szivattyú mi
lassan magába vont.

Ó, csak szeretni tudjam,
szeretni megtanuljam,
fogyó látomás, kapuzatodat
be ne csapjam.

Hűtlen dédelgető
ki mindenekké leszel
akit kitagad az idő
már átvérezel –

átsápadsz égő magányomon.

(1980. február)

VÉGSŐ IMÁDSÁG

Köszönöm Istenem
hogyan a tudással
megerősítettél
hogyan láthattam
a Szálló Vonatot

hogyan felmerülhettem
e nagyvilágra 'mi
legrejtelmesebb
változatod

Hogy evezhetett
eszem a tapasztalás
tenyereivel mert
nincs soha béke

hogyan a tér és az idő
valamennyi tényérjából
ehettem

áldalak érte

Köszönöm, hogy a
némán derengő
fényhavas égre
szerelmed kiteríted

hogyan a keservesek
delejére a nagyság
csillagos ígéreteit
hinted

Köszönöm hogy küldöd
újabb jelekként
az éhező szívek
mindennapos csodáit

s hogy a messze törő
beteg ész
krátereitől
mindig visszatalál
induló Vonatáig

Köszönöm hogy
szépek a rózsák
mert ez lett
biztonságom a földön

s hogy az állatoké
a jóság
szelíd gyerekekkel
köszöntöm

Mert Tetőled és
e mindeneken át
Tehozzád
értő szívünk hű
viaduktjain
visz az út

és kezeink
ezer hatalma végén
sem marad más
méltó

csak az ének

(1980)

VIZEKEN JÁR A LELKEM

Vizeken jár a lelkem
gyere velem szerelmem
gyere velem szerelmem
lépkedjünk együtt a csendben.

Egymás ölén az élet
bennünk már mindenné lett
bennünk már mindenné lett
a halál helyébe lépett.

Körül a semmi árka
szemek hályoghomálya
titkok démonsakállá
szívek kiszáradása.

Tombol jegén a kétség
ígérget a Sötétség
szentivánéji népség
csodáit őrlí szemétség.

Gyere velem szerelmem
vizeken jár a lelkem
vizeken jár a lelkem
lépkedjünk együtt a csendben.

Egymás ölén az élet
mibennünk mindenné lett
mibennünk mindenné lett
e halál helyébe lépett.

(2008. július)

ALVÓ ÖRÖKLÉT

Az alvó asszony oly szép mint a tenger
ha alkonyatkor olajjá simul
s a barna párán át ezernyi állat
az ősidők vizén elém vonul.

E titkos élet díszait előnti:
lassú csápú roppant korszakok
még visszaneznenk újra elmerülvén
s már karjaiddal halhatatlanok.

